

MIKA-delen jo var, at man havde et fleksibelt system. Det var ikke sådan, at man nu skulle forbeholde midler til én type af lande og kun lave indsats dér. Det er tværtimod en særlig pointe, at konflikter og katastrofer er grænseoverskridende, og at man har brug for at kunne handle, når man opdager dem, og ikke være bundet af bestemte finansielle kilder.

Derfor er der brug for, at midlerne både på den humanitære konto i freds- og stabilitetsdelen og den humanitære del af ulandsmidlerne kan bruges, sådan som man finder, at det i situationen er nødvendigt.

Det, der har været mangelen hidtil, har været muligheder for kunne sætte ind i europæisk sammenhæng, og derfor hilser jeg meget velkommen, at vi nu får den mulighed, men vi må ikke låse tanken fast, sådan at vi i en situation fremover ikke kan bruge de nye midler i Freds- og Stabilitetsrammen til i en given situation også at finansiere ulandes katastrofesituationer. Det håber jeg vil blive taget med i de videre overvejelser.

Det er som sagt altså nye veje, der banes med freds- og stabilitetsstrategien og -indsatsen. Det er først og fremmest måske en mulighed for at forebygge konflikter, og jeg er meget enig i det, der tidligere er blevet sagt fra hr. Per Stig Møller og føjet til af andre om mindretallets betydning. Jeg synes på den anden siden, at man også skal minde om, at konflikter meget ofte skyldes fattigdom og ikke kun mindretalsproblemer. Det er i den sammenhæng, vi skal se forebyggelsen.

Derudover er det jo et spørgsmål om at kunne sætte ind med early warning og med koordinering af indsatsen, en problemstilling, som for ganske nylig blev understreget af den tidligere amerikanske ambassadør i Tyskland, Kornblum, som netop understregede, hvor vigtigt det var. Det er faktisk det, Danmark nu forsøger. Jeg synes, vi skal se det i den sammenhæng. Der er brug for det, og der er ikke mindst brug for en hurtig indsats i en række situationer. Det er faktisk det, vi får med de nye midler.

Og som et allersidste punkt: Lad mig blot minde om, at i beretningen skrev Folketingets Udenrigsudvalg i sin tid, at det er utrolig vigtigt, at Folketinget også bliver holdt løbende underrettet om udviklingen i en række katastrofeområder. Det bliver vi selvfølgelig, men det kan være, at vi kan sætte det bedre i system, end vi har gjort hidtil. Det håber jeg også vi kan vende tilbage til.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jeg var glad for at høre, at hr. Jørgen Estrup satte så meget pris på den civile indsats. Det var vigtigt, at man fik ind hovedet, at det var et meget, meget vigtigt område. Derfor vil jeg spørge hr. Jørgen Estrup, om han er klar over, hvor mange penge regeringen har brugt af katastroferammen, lad os sige i 1997 og 1999, til den civile indsats i forhold til, hvor mange penge katastroferammen er på.

Keld Albrechtsen (EL):

Efter Enhedslistens opfattelse indeholder regeringens redegørelse i mange henseender en række positive elementer, og jeg vil gerne sige, at jeg fandt, at mange passager i redegørelsen var direkte opløftende læsning. Det synes jeg der er grund til at give udtryk for i en situation, hvor vi fra Enhedslistens side har været nødsaget til at kritisere regeringen ganske skarpt på en række andre områder.

I den her diskussion er der også grund til, synes jeg, at være tilfreds med, at der tegner sig et meget klart flertal i Folketinget, som vil fastholde de beløbsrammer, der er planlagt, og som ikke vil acceptere, at der tages penge ud af disse beløbsrammer og flyttes over på forsvarsbudgettet. Og regeringen ved jo også, den kan regne med, at der ikke vil kunne etableres et flertal i Folketinget, som kan tvinge regeringen væk fra ønsket om besparelser på militærmidlerne.

Så vil jeg godt sige lidt om nogle af de ting, som jeg synes er vigtige med hensyn til indholdet af redegørelsen.

Det, som jo er en erkendelse, som ministeren slår fast, er, at der har manglet midler til den civile del i forskellige situationer, som vi har oplevet, midler, som kunne have været med til at forebygge konflikter, som vi har set. Og det er den erkendelse, der leder til, at man altså nu vil afsætte flere midler til forebyggelse af konflikter, og det er vi meget tilfredse med.

Jeg er meget enig i den betragtning, som hr. Estrup kom med, nemlig at selvfølgelig er mindretalsproblemer ofte medvirkende til at fremkalde konflikter, men fattigdom er så sandelig en helt afgørende medvirkende årsag. Og det er jo således, at hvis mennesker får bedre levevilkår, ja, så bliver deres lyst til at skyde på hinanden og få ødelagt deres huse og deres tilværelse jo tilsvarende mindre. Velstanden gør lysten til krigsførelse mindre.